

STRĂINII

A scrie pentru a simți pulsul cuvintelor în creșterea lor spre cer

Recenzie

de Lacrimioara Iva

Memoria transmisă de tradiție devine concretă și materială atunci când este efectuată (o procesiune, un festival, un ritual etc.) de oameni și obiecte, potențial ajungând la toate simțurile.

Memoria permite a ceea ce facem, spunem, gândim, să rămână și după prezentul imediat.

Tradițiile nu trebuie doar menționate ci și scrise, pentru a fi păstrate pe cât posibil vii, vii atât în amintiri cât și în viața de zi cu zi, pentru că a păstra vii tradițiile înseamnă a păstra în viață și oamenii de la care le-am moștenit.

„Străinii” este o carte de citit fără întrerupere, o carte-oglină în care poți vedea viața sub toate aspectele.

MARA POPESCU – VASILCA creează suspans, stimulând curiozitatea cititorului, determinându-l să formuleze ipoteze, să interpreteze indicii și să-și facă griji cu privire la soarta protagoniștilor.

În mâinile celor mai pricepuți scriitori, chiar și cel mai puțin simpatic personaj poate deveni empatic. Mara Popescu-Vasilca are această abilitate. Dacă cititorul va empatiza cu „străinii” din poveste, cu siguranță va reuși să înțeleagă gesturile, deciziile și acțiunile acestora.

Punctele forte și slăbiciunile „străinilor” Marei Popescu-Vasilca, reflectă multe dintre anxietățile și întrebările mele. Autoarea reușește să transmită cât de extraordinară este normalitatea.

În acest roman personajele sunt credibile. Fie că sunt plăcute sau mai puțin plăcute, ele reușesc să se schimbe și să evolueze, reacționând la faptele vieții, la contactul cu ceilalți, la motivele subconștiente care ies dominante.

Într-un mod magic și imaginativ, cu o ancorare la realitate care se îndulcește fără a degrada anumite teme, intriga este plină de emoții și senzații.

„Străinii” este un roman care suscită interes prin dezvăluiri și alegeri capabile să trezească temeri, îndoieli, pasiuni... și favorizează nesfârșite procese interne, dialoguri introspective.

Autoarea este „o navă de idei”. Pentru a stimula cititorul, autoarea își lasă imaginația să curgă, creând obstacole pentru fiecare „străin” în parte.

Viața poate fi dezamăgitoare dacă te uiți la ea în profunzime, pentru că poate ar fi nevoie să redescoperi și să readuci lumii acele valori care s-au pierdut și pe care Hristos le-a dăruit omenirii cu prețul rănilor, suferințelor și propriei sale vieți.

Florin Iorga se va redescoperi, va readuce lumii acele valori care s-au pierdut?

Care este rolul unui tată? Pentru a satisface și a nu dezamăgi așteptările copilului și pentru a-i spori sentimentul de stimă de sine și de siguranță, fiecare tată trebuie să-i dedice toată atenția, să-l asculte în timp ce povestește „vrute și nevrute”, să încerce să-l cunoască în toate nuanțele caracterului său.

Domnul Voicu Iorga va satisface sau va dezamăgi așteptările fiului său Florin?

„Îl am în față pe tatăl meu. Suntem doi străini, ne privim bănuitori și distanți.” Un tată și un fiu sunt aproape, însă se simt departe unul față de celălalt. De ce au devenit străini? Un dialog deschis ar ajuta la crearea unei relații afective între aceștia?

Abandonul de către mamă provoacă, pentru unii, o adevărată vătămare emoțională greu de gestionat de-a lungul anilor. În timp ce unii reușesc să trăiască și să se dezvolte ca persoană în ciuda acestei absențe, alții poartă cu ei consecințele absenței respective.

A trebui să trăiești fără propria mamă este o situație foarte greu de înfruntat, mai ales când ea este încă în viață și a luat decizia să te abandoneze.

Nimeni nu poate rămâne indiferent față de absența ființei care l-a adus pe lume. Nimeni. Florin va rămâne indiferent?

Greșeala unei mame care și-a abandonat fiul poate fi răscumpărată?

„Nu mai văd nimic în fața ochilor, sunt șocat, acum trebuie să o recunosc ca mamă, pe ea, femeia care m-a plătit pentru asta. Femeia care nu a știut cât de mult am suferit că nu a fost lângă mine.”

Unele mame își abandonează copilul fiind forțate de unele situații deosebit de dificile din viața lor, alegerea acestora poate fi o alegere cauzată de comoditate, de probleme sociale, de sărăcie etc.

Flavia Pascu-Mărculescu de ce a ales să își abandoneze copilul și a preferat „un așternut de vorbe goale”? Cât de departe se poate merge pentru a îngropa secrete și a ascunde durerea? Cât timp se poate trăi în minciună?

Florin va găsi forța de-a ierta pe ființa care l-a adus pe lume, însă l-a abandonat?

Sentimentele de iertare fac mai ușor să empatizezi cu acei oameni care te-au rănit. A ști să ierți nu este sinonim cu slăbiciunea, ci mai degrabă, este un semn de mare putere și determinare.

„-Iată-ne, cum vezi suntem trei străini, față-n față, ne destăinuim sperând ca tu, fiul nostru ne vei ierta sau măcar, ai curajul să ne spui în față ce simți față de noi, eu o trădătoare, o lașă și el un erou care te-a crescut în numele nu știu cărei dorințe. De răzbunare?”

Relațiile noastre, pe lângă o componentă mentală și emoțională, au și o componentă spirituală. Uneori, chiar și atunci când ești în compania cuiva, te simți singur, din cauza lipsei unei conexiuni.

Florin va reuși să creeze o conexiune cu părinții săi? Va reuși să creeze o conexiune cu el însuși?

O scrisoare va fi suficientă să justifice o viață plină de greșeli? Pascu Aurelian va fi înțeles de Florin, nepotul său? Va reuși să stabilească o conexiune peste timp cu nepotul său, cu el însuși, cu Dumnezeu?

Flavia, fiica acestuia, va reuși să-l ierte sau măcar va încerca?

„Împachetez în timp ce Flavia citește scrisoarea. Prima oară părea că-i este silă să o țină în mână, apoi, pe măsură ce se apropia de sfârșit, fața ei devenise relaxată, mulțumită, de parcă abia acum își cunoscuse tatăl cu adevărat. Lasă mâinile a neputință în poală, din ochi îi curg alte lacrimi peste ale mele și peste scrisoarea lui, a omului pe care nu l-a cunoscut niciodată, tatăl ei.”

O scrisoare poate clarifica mai multe lucruri importante? Semnatarul unei scrisori se poate face înțeles de cei care nu l-au înțeles o viață?

„Flavia se ridică, îmi dă scrisoarea și-mi mulțumește că am venit la ea, dar mai ales că abia acum înțelesese de ce a trebuit să sufere ea, ca să nu sufere copilul ei”

„O comoară” poate spăla păcatele? Florin va intra în posesia unei averi colosale: aur, acțiuni la bursă în străinătate, bijuterii, tablouri de valoare...., însă această avere îi va aduce fericire? Moștenirea din partea bunicului îi va influența viața în bine sau în rău?

„Deci eu sunt descendentul familiei Pascu. Sunt mândru, simt că-mi cresc aripi, am un suport, am descoperit că am un bunic important, și acum port inelul de familie de o mare valoare sentimentală dar și de o tristețe explicabilă, dintre două lumi pe care încă nu am reușit să le înțeleg”

Adela va reuși să țină pasul cu noul stil de viață al lui Florin? Florin va reuși să o „fericească” pe Adela? Îi va oferi acesteia răspunsurile așteptate?

„Crezi că poți cumpăra tot ce vrei inclusiv dragostea, liniștea dar mai ales conștiința?”

„Acum ai bani, ai să poți cumpăra plăceri dar niciodată oameni, fericire, iubire și sinceritate. Astea nu sunt de vânzare, Florine. Banii trebuiesc tratați ca pe un mijloc de a îndeplini anumite vise.”

Relația acestora va eșua? Florin întrevădea această posibilitate: „ea fiind expertă în eșuări de relații, construia cu greu și dărâma cu ușurință.”

Ceva care se naște ca o aventură poate să evolueze într-o poveste de dragoste? Se poate transforma o atracție într-o poveste romantică?

Florin și Adela de comun acord întreprind o relație prietenoasă și intimă fără a face previziuni pentru viitor, sau mai degrabă conștientizează că nu își doresc un angajament serios în viitorul

apropiat, însă ce le va rezerva viața? Dacă între aceștia se stabilește o conexiune emoțională puternică pe lângă atracție, totul se va schimba?

Florin este mai tânăr decât Adela, însă relația acestora poate funcționa foarte bine dacă există o compatibilitate eficientă între caracterul acestora.

Dacă o femeie cucerește un bărbat mai tânăr îi confirmă feminitatea și puterea de seducție într-o perioadă de viață în care, din motive diverse, s-ar putea îndoi. Pentru Adela a-l cuceri pe Florin este un impuls al stimei de sine?

„Oare de ce ne destăinuim? De ce nu păstrăm secretele, de ce simțim nevoia să le spunem și altora?”

Destăinuirile Adelei ce efect vor avea asupra lui Florin? Dragostea pentru Adela se va topi luând cu ea o parte din iluziile acestuia?

Victoria Pricop va fi doar un balsam pentru Florin sau acesta va fi „prins într-o nouă poveste de dragoste”?

Avem dreptul să descifrăm poveștile de viață ale membrilor unei familii?

Oare descifrarea nu va distruge familia respectivă?

Uneori o ușă *„pendulează între viață și moarte”* și fiecare dintre noi reacționează în mod diferit. Cum va reacționa Florin?

„Viki, înăuntru și eu neputincios aștept strivind iubirea-n mână”, „Sunt disperat. Caut prin minte o rugăciune, nu știu, nu-mi amintesc să fi învățat rugăciuni, nu știam că o să am nevoie de ele.”

A te simți vinovat poate fi foarte dureros, cum de altfel este și pentru Florin.

„De plecat nu aveam de gând, eu nu fac caz, eu o iubeam înainte și o iubesc și acum când am schilodit-o fizic. Pe Adela psihic.”

„Când de la viață primești o palmă când nu te aștepți, ridici privirea spre cer, îl cauți pe EL și-l întrebi: De ce?”

„Ce prostie să renunți la tine chiar în momentele triste ale vieții, trebuie să găsești forța de-a trăi.”

Florin va găsi forța de a trăi după pierderea Victoriei?

Dragostea dintre el și Adela, va renaște din propria cenușă?

Sexualitatea, intimitatea și identitatea sexuală sunt componente de bază care însoțesc ființa umană pe toată durata vieții, de la tinerețe până la bătrânețe.

Sexualitatea include activitatea sexuală, comportamentul, motivația și colaborarea între parteneri.

Cu mai mult timp la dispoziție și mai puțin stres, activitatea sexuală la bătrânețe poate fi satisfăcătoare? Florin și Adela vor avea parte de ”momente fierbinți”?

O surpriză ne surprinde mereu, provocând emoții diferite: bucurie, anxietate, frică...Uneori o surpriză ne găsește nepregătiți să controlăm o situație. Florin va reuși să controleze pierderea Adelei? *„Și sfinții tac, mă uit la ei, le cer să-mi dea și mie timp pentru iertare. Întreb cu ce-am greșit, trăind între blestem și viață, de ce rugăciunile mele nu ajung la cer? Toate visele destrămate au prins viață într-o clipă, dar eu încă mai cred în Dumnezeu!”* Indiferent dacă vrem sau nu, trebuie să acceptăm faptul că toată viața noastră este alcătuită din momente fericite, însă și din momente triste.

Bunicii sunt o figură foarte importantă în viața noastră, o moștenire inepuizabilă de afecțiune și experiență, înțelegere și iubire. Bunicii sunt o sursă de îmbogățire personală, mai ales din punct de vedere moral și spiritual. A face față morții unui bunic poate fi una dintre cele mai grele situații căreia va trebui să-i faci față vreodată. Ceea ce te va susține de-a lungul timpului va fi memoria acestuia și amintirile pe care le ai în comun, timpul petrecut împreună. Toate amintirile sunt prețioase și te vor ajuta să depășești durerea, vor fi ceea ce va rămâne din el, așa că păstrează-le cu bucurie și să ai grijă de ele.

„Claudiu de multe ori stă pe banca de la marginea mormântului și vorbește cu el, cu bunicul Florin. Acum e mare, dar nu l-a uitat. Chiar stă de vorbă cu el, pe banca frumoasă de pe marginea mormântului. De multe ori așteaptă un semn de la el, clopoțelul”, „ Când vreo adiere de vânt mișcă clopoțelul, se bucură că are un semn de la el, că l-a auzit. Pleacă fericit...”

Fiecare carte a Marei Popescu-Vasilca este o sursă de înțelepciune, cititorul poate deveni mai bogat atât din punct de vedere intelectual cât și din punct de vedere spiritual. Mara Popescu-Vasilca creează personaje reale, stabilește o relație de schimb interior cu ele și le iubește ca și cum ar fi cei mai buni prieteni ai săi. ”Străinii” sunt personaje de neuitat care „însuflețesc” narațiunea de la prima la ultima pagină.

În ce constă romantismul Marei Popescu-Vasilca? Autoarea nu se lasă condusă de cuvinte frumoase, ci scrie pentru a-și lăsa amprenta asupra cititorilor.

Scrisul este artă și măiestrie, așa că pasiunea nu poate lipsi. ”Străinii” este o călătorie aventuroasă, cu bucurii, însă și cu multe capcane...

De ce scrie Mara Popescu-Vasilca? Pentru a-și elibera sentimentele? Pentru a-și exprima gândurile prin poveștile și personajele sale?

Pentru a simți pulsul cuvintelor în creșterea lor spre cer? Mara Popescu-Vasilca scrie gândindu-se la cititor?

Mara Popescu-Vasilca fascinează prin limbajul simplu pe care îl folosește în romanele sale și pentru că reușește să implice cititorul fără a-l plictisi, iar eu cred că aceasta este o abilitate necesară unui scriitor.

Am citit și alte romane ale autoarei și mereu am fost captivată de povestea fiecăruia, ca și cum aș fi trăit-o personal. Fiecare poveste este bine „articulată” și ușor de înțeles, mă relaxează, mă pune pe gânduri, mă impulsionează să-mi explorez interiorul...

Mara Popescu-Vasilca se pricepe să descrie dragostea, dăruirea și, în același timp, singurătatea, voința de a proteja, dificultatea de-a te detașa, teama de confruntare cu ceilalți. „Străinii” nu este o poveste care spune cât de perfectă și minunată este viața, ci o narațiune care ne amintește de cât de mult merită să fie trăită viața, chiar dacă viața, de cele mai multe ori, oferă bucurii pe calea cea mai întortocheată.

„Străinii” nu este doar o poveste, este și o adevărată călătorie în timp, locuri și emoții, o călătorie care trebuie făcută cu mult calm, pentru a trăi cu intensitate tot ceea ce îți oferă viața. Offf, viața și provocările ei: durerea, dragostea, mânia și... iertarea! Ier-ta-rea! Adevărata substanță a iertării este că aceasta face bine celor care o primesc, însă mai ales face bine celor care o dăruiesc.

„Străinii” Marei Popescu-Vasilca este un roman care nu poate lipsi din biblioteca sufletului meu și nici din biblioteca sufletului vostru, dragi cititori!

Pst! Auziți și voi un clopoțel? Cu siguranță a început să adie vântul!

Plec fericită, însă nu înainte de a-i mulțumi Marei Popescu-Vasilca, pentru că datorită dânzei mi s-au îmbunătățit simțurile!

Lăcrimioara Iva

Scriitoare, poetă.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România,

Redactor șef la Magazin critic și Cutezător,

Președinte Euro Education Sardinia.